

Hồi 87

Nhất Thời Sơ Ý Rơi Bầy Địch

Phút Chốc Huyệt Động Thành Huyết Trường

Thính trong tiếng rú thảm của tám tên đại hán, Đồng Thiên Kỳ thân hình đã phi lên đứng trên một trong tám chiếc hòm gỗ, chàng vừa định mở một hòm ra xem thì đột nhiên phía động môn một tiếng quát lớn :

- Ai ? To gan xâm nhập vào nơi tàng chứa Cửu đỉnh ?

Chỉ thấy xuất hiện ở động khâu hai lão già vận hồng y, mặt mày hung dữ, Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn rồi nói :

- Nhị vị muốn gì ?

Lão già đứng bên trái tức giận nạt lớn:

- Câu này ta phải hỏi tiểu tử ngươi, nói nhanh..

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười nhạt :

- Hai vị không biết thì càng tốt, nếu ta nói ra tính danh chỉ sợ hai vị hối hận.

Lão già bên phải cười lên hắc hắc khiến bộ râu rung mạnh :

- Tiểu tử, ngươi thật cuồng ngạo đấy, chẳng lẽ ngươi là Đồng Thiên Kỳ !

- Ngươi đoán đúng, hiện tại thì hai người ra đi !

Lão già bên phải nghe vậy thì giật thót mình, dướn người hỏi lại:

- Gì ? Ngươi là... Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ ?

- Không sai, mau báo tính danh đi ?

Lão già bên trái thấy thần thái của chàng trầm tĩnh ngạo nghễ thì đã có phần tin, vả lại khi quét mắt nhìn thấy mười hai gã võ sĩ nằm chết lăn lóc thì càng tin hơn. Bấy giờ cố trấn tĩnh, mạnh dạng nói :

- Bọn lão phu là người trên Thần Lực đảo Nam Hải !

- A, thì ra là Nam Hải phái !

Đồng Thiên Kỳ có chút hơi bất ngờ.

Bạch Vân Phụng bỗng chen vào nói :

- Các người còn chưa báo tính danh ?

Lão già bên phải tiếp lời đáp :

- Người từng nghe qua uy danh "Chấn Hà ngũ quái" chứ ? Lão phu là "Tứ quái" Hải Anh

Đồng Thiên Kỳ chừng như không để ý đến tánh hiệu của lão ta, nói :

- Nam hải không thù không oán với Đồng mỗ, Huyết Kiếp Thủ lu tình lần này, nhị vị cứ tự nhiên đi cho !

"Tứ Quái" Hải Anh bỗng cười ngất lên tràng dài:

- Hắc hắc... Tiểu tử ngươi thật lớn mồm, dám đuổi bọn lão phu đi !

- Ô, vậy các người định thế nào đây ? Hay định tự thân Đồng mỗ tiến chân ?

"Tứ Quái" Hải Anh ngưng tiếng cười, nói ngay :

- Bọn lão phu phải mang chín chiếc hòm gỗ kia đi !

- Hừ vậy thì phải còn xem nhị vị đủ bản lĩnh không ?

Lão già bên phải là "Ngũ Quái" Hải Hùng nghe vậy thì tức giận thét lên :

- Vậy thì người coi đây, đủ bản lĩnh hay không ?

Dứt lời song chưởng vung lên, hai cổ kinh phong dữ dội như thiên sơn áp đảo cuộn cuộn đến người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt một tiếng, rút lên :

- Thủ nệm Tiềm Long chưởng này...

Trong tiếng quát hữu chưởng tung chiêu "Tiềm Long sơ động" thoát trông nhu nhược vô lực nhưng khi chạm phải luồng kinh phong hung mãnh của đối phương thì uy lực phát tác kinh người.

"Bình" một tiếng, cả hang động rộng lớn như vậy mà tựa hồ như rung động mạnh, "Ngũ Quái" Hải Hùng thét dài một tiếng, cả người văng ngược về sau có đến tám trượng, rơi phịch trên đất chết tốt.

"Tứ quái" Hải Anh vừa thấy vậy biết mình không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ rồi quay người chuyển thân định đánh bài tẩu, nhưng Bạch Vân Phụng đã thét lớn :

- Lão cẩu, chạy đâu cho thoát !

"Vù" một tiếng, một chưởng đánh ra nhanh không tưởng.

"Tứ Quái" Hải Anh vừa chạy được mấy bước thấy nguy liền quay người đưa chưởng lên chống đỡ, bình một tiếng cả người lão văng lộn ra mấy vòng.

Vừa khéo lúc ấy từ động môn lại xuất hiện hai bóng người, một người kịp đón lấy người "Tứ Quái" Hải Anh bị thương không nặng lắm, dậm chân tức giận la lên :

- Á, đại ca, nhị ca, hai anh đến vừa khéo, lão ngũ đã bị hấn giết rồi.

Một lão già người gầy như que củi, vênh mồm điều lên tức giận quát :

- Bọn chúng là ai ?

"Tứ Quái" Hải Anh nói :

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ.

Lão già gầy như que củi kia chính là "Đại Quái" Hải Cương, nghe vậy thì kinh ngạc la lên:

- Đồng Thiên Kỳ ư?...

Lão ta trầm mặc giây lát, đột nhiên sấn lên ba bước nói :

- Người là Đồng Thiên Kỳ sao ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng :

- Chẳng lẽ ngươi không tin ?

"Đại Quái" Hải Cương nói :

- Phải chăng khi ở Vạn hoa Cốc, ngươi giết chết thiếu gia chúng ta là Thời Thường Vũ ?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên nói :

- Hung thủ phải nói chính xác là Vu Hồi Kiếm, người của Nhật Nguyệt Bang.

"Đại Quái" Hải Cương gật đầu nói tiếp :

- Điều này thì ta biết, thế nhưng ngươi cũng cần phải nói cho công bằng.

- Hừ, Đồng mỗ xưa nay cư xử đều công bằng, không có gì phải lẩn tránh.

"Đại Quái" Hải Cương tức giận "hừ" một tiếng lạnh giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi thật cuồng ngạo, thế nhưng hiện tại chúng ta không có nhiều lời cùng ngươi, ngươi mau đem mấy đồ vật trong chín chiếc hòm kia đưa đây !

- Ủa, sao các người không tự đến đây mà lấy ?

"Nhị Quái" Hải Đường đại nộ, nói :

- Ngươi nghĩ chúng ta không dám hản ?

Đồng Thiên Kỳ cười khinh thị ; :

- Chỉ cần đến gần đây một bước là bỏ mạng.

"Nhị Quái" Hải Đường tức giận thét lên:

- Tiểu tử, ngươi xem đây !

Dứt lời cả người lão ta đã bỏ nhào đến bằng một chưởng mạnh kinh người.

Đồng Thiên Kỳ lần nữa vung tay lên phát chiêu "Tiềm Long sơ động" chỉ một chưởng này cũng đủ đẩy bật "Nhị Quái" Hải Đường văng ngược lại, lão ta cố gượng lắm

mới không ngã rồi trên đất thế nhưng không nén nổi khí huyết thượng, phún ra một bùm máu tươi miệng la lảm nhảm :

- Tiềm Long Chưởng !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Người tiếp nổi một chưởng Tiềm Long Thần Công mà bỏ mạng kể ra công lực cũng khá đấy.

"Đại quái" Hải Cương tự hồ như không biết sợ tiềm Long Chưởng, thấy lão đệ mình trúng thương, tức giận thét lớn :

- Tiềm cầu, lão phu tiếp người một chiêu !

Hai tay lão theo tiếng quát múa lên một vòng rồi phát chưởng, chỉ nghe kinh phong vu vu rít lên bên tai, đủ thấy người này công lực bất phàm.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Chỉ e người tiếp không qua một chiêu !

Chỉ thấy tay phải chàng vung lên phát chiêu thứ hai "Phi Long tiếp vận, "Bình" một. tiếng, lão đại Hải Cương cũng chịu chung một số phận như lão đệ của mình văng ngược ra ngoài.

Tiềm Long Chưởng, bọn họ tuy lịch duyệt giang hồ thường nghe truyền thuyết nhiều về nó nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến, máu giang hồ nổi lên nên mới lao vào như thiêu thân như vậy. Lúc này đã tự thể hội được sức mạnh của Tiềm Long Chưởng thì cả ba lão già mặt tái xanh không còn giọt máu.

Lão đại căn bản vừa tự đại vừa coi thường, lúc này trúng một chưởng đã biết mùi, bèn hét hãi la lớn :

- Lão nhị, lão tứ, mau chạy !

Người lão còn lão đảo trên đất sau chưởng vừa rồi, vừa la lớn vừa tung người chạy trở ra hướng động môn.

Bạch Vân Phụng thấy ba lão già bỏ chạy thì định truy theo nhưng Đồng Thiên Kỳ đã cản lại :

- Vân Phụng, không cần đuổi theo.

- Tại sao ?

Bạch Vân Phụng khựng người đứng lại ngơ ngác hỏi :

- Đến đây, chúng ta trước hết mở chín chiếc hòm này ra chiêm ngưỡng Cửu đỉnh !

Vừa nói chàng vừa hí hửng mở lấy chiếc hòm gần nhất, đột nhiên là lên thất thanh :

- Chết rồi !

Nghe tiếng la của Đồng Thiên Kỳ, Vân Phụng chạy lại bên cạnh đứng nhìn vào trong hòm thì nào thấy Cửa đỉnh gì đâu, mà chỉ là một khối đá xanh. Đến cẩn thận như Đồng Thiên Kỳ nhưng lần này cũng bị mắc mưu dịch nhân, chàng đã sơ suất vội vàng dấn thân vào thám thính Thông thiên động.

Vân Phụng trong cơn kinh ngạc cũng vội vàng chạy mở tám chiếc hòm kia thì đều là đá xanh, tuyệt nhiên chẳng thấy dấu tích Cửa đỉnh nào !

Bạch Vân Phụng tức anh ách dầm chân la lối nhưng liền bị Đồng Thiên Kỳ giữ lại, nói gấp qua hơi thở dồn dập :

- Mau chạy !

Bạch Vân Phụng như sức tỉnh, hai người thân pháp cực nhanh vụt ra hướng cửa hang như lưu tinh, vậy mà đáng tiếc vẫn chậm một bước...

"Rầm... rầm..." mấy tiếng, cửa hang lập tức bị một bức tường đá đổ xuống chắn ngang lại.

Đồng Thiên Kỳ lạnh trí, vội kéo tay Vân Phụng thoái lui !

Bọn họ hành động rất nhanh, nhưng chỉ vừa nhấc chân thì phía sau cũng đã thấy một khối đá xanh đổ xuống chắn mất lối, tiếp đó trong động như rung lên vì những tiếng đá đổ xuống rầm rầm, phút chốc xung quanh bọn họ bốn phương tám hướng đều là những hức tường đá cao ngất, vây lại thành một thạch ngục rộng chưa đầy trượng vuông.

Bạch Vân Phụng người nhay cảm mau bi quan thút thít nói :

- Thiên Kỳ, lẽ ra em không nên bảo chàng đến thám thính Thông thiên động này.

Đồng Thiên Kỳ mắt lạnh lùng đưa nhìn quanh tám bức tường đá, tuyệt nhiên không lên tiếng đáp nàng nửa câu.

Cử chỉ thái độ này của chàng bất giác khiến Bạch Vân Phụng chua xót, nàng bật khóc lên thành tiếng :

- Thiên Kỳ, chàng hận em...

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng cắt lời :

- Đừng nói nhảm, hiện tại trước mắt cần nhất là tự cứu mình ra khỏi đây, ta hận nàng ích gì ?

Vừa nói đến đó, đột nhiên trong nhãn tuyến của chàng nhận ra một khối đá lớn khác từ trên không rơi xuống, chàng vừa kéo nàng vừa thốt :

- Lui !

Tuy thét vậy, nhưng chàng thừa biết có muốn chạy cũng chẳng biết chạy đâu !

Thực tế, bọn họ như bị nhốt trong một cái giếng đá hình bát quái phiến đá từ trên rơi xuống vừa khéo lớn bằng miệng giếng thì cho dù bọn họ luyện được thuật ép xác thì cũng vô phương tránh né. Chỉ có điều phiến đá rơi xuống tốc độ rất chậm, đủ thấy bên trong tất có người điều khiển.

Khi thấy phiến đá lớn đã ép xuống đến đầu, chỉ còn cách vận chân lực nâng đỡ chống cự lại, thế nhưng phiến đá nặng có đến hàng vạn cân, vẫn từ từ áp mạnh xuống, phút chốc chàng cảm thấy lhi tay ê ẩm.

Mồ hôi lạnh trên đầu thoát ra, sức lực gần như sắp cạn kiệt !

Cả hai chống đỡ một hồi thấy không còn đủ sức, bất giác chân họ chùng dần xuống.

Đồng Thiên Kỳ bình sinh cuồng ngạo bất khuất, cho nên trong tình thế này vẫn ra sức chống đỡ, tuyệt nhiên không thốt lên một tiếng.

Thế nhưng Bạch Vân Phụng thân nhi nữ dầu sao kiên định không bằng chàng, nàng mồ hôi như tắm, nói qua hơi thở dồn dập :

- Thiên Kỳ, chúng ta vậy là hết...

Lời nàng chưa dứt, đột nhiên từ trên đầu vọng xuống giọng một lão già :

- Ha ha ha... Không sai, các người hôm nay có trăm mạng cũng không còn, trừ phi đáp ứng một yêu cầu của lão phu !

Đồng Thiên Kỳ mặt đỏ rần lên vừa dốc toàn sức, tuy sinh tử chỉ còn nằm trong kẽ tóc nhưng ngạo khí vẫn còn :

- Người là ai ?

- Ha ha ha... Lão phu chính là "Cung Hồ quỷ tẩu" Bùi Lâm.

- Hừ, người có điều kiện gì, nếu cần Đồng mỗ tha mạng thì có thể thương lượng
Cung Hồ Quỷ Tẩu gằn giọng :

- Tiểu tử, chết đến nơi mà còn cuồng ngạo

- Quỷ Tẩu, người còn chưa nói ra điều kiện

-Ồ, chỉ cần trao ra Long thủ kiếm phổ trên người người thì có thể đổi lấy mạng người đấy !

Đồng Thiên Kỳ im lặng, phiến đá vẫn tiếp tục áp xuống từng thốn.

Cung Hồ Quỷ Tẩu đột nhiên phát ra tràng cười dài như quỷ sứ:

- Hắc hắc... hắc hắc... hắc hắc...

Đồng Thiên Kỳ bấy giờ lợi dụng một khe hở nhỏ đưa mắt nhìn lên mới nhận ra khuôn mặt của Cung Hồ Quỷ Tẩu, chỉ là một lão già mặt choác miệng hú, mũi khoằm râu ba chòm trông vô cùng nham hiểm.

Nhìn thấy người lão ta, mà còn nghe tiếng cười nham hiểm âm trầm quái dị này nữa thì người lớn gan nhất cũng e phải kinh tâm động phách.

Phiến đá vẫn không ngừng đè xuống xem ra Đồng Thiên Kỳ sắp bị khuất phục, bởi vì thế tấn của chàng chống đỡ lại phiến đá đã thấy càng lúc càng thấp xuống, hai chân bạnh ra thành hình chữ bát.

Hơi thở của chàng như nghẽn lại, khí huyết thì như ngưng lưu thông, đầu óc ù lên như một khối đá khác đang đè nặng trong đầu !

Lần này thì quả thực chàng tuyệt vọng, tử thần tự hồ như đưa tay chiếu gọi linh hồn họ.

Tuyệt vọng !

Đau đớn !

Căm phẫn !

Bao chuyện quá khứ, cừu hận tận cừu, lần lượt hiện lên như in trong đầu chàng !

Đã thấy cả người chàng gần như không còn là đứng nữa, phải nói chính xác là ngồi xuống trong thế trụ tấn !

- Dừng !

Đột nhiên giọng Cung Hồ Quỷ Tẩu vang lên ra lệnh, phiến đá bấy giờ mới ngừng đè xuống.

Đồng Thiên Kỳ lúc ấy lưới có thời gian kịp nhìn qua khe đá nhận ra đứng ở bên cạnh động khẩu là một gã hắc y hán tử tay nắm chặt một sợi xích dài, nghĩ hắn là người điều khiển cơ quan

Giọng Cung Hồ Quỷ Tẩu âm trầm lại vang lên:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi nghĩ kỹ rồi chứ ?

Đồng Thiên Kỳ khảng khái đáp ngay :

- Đã nghĩ từ sớm kia !

- Đáp ứng điều kiện của ta chứ ?

- Ngược lại, Đồng mỗ chết cũng không khuất phục !

Cung Hồ Quỷ Tẩu tức tím gan thét lớn.

- Tiểu tử, ngươi không chấp nhận !?

- Phế ngôn, nhiều lời vô ích ?.

- Hừ, vậy là người đã quyết chết !

- Giả sử ta hôm nay không chiến thì thật bất hạnh cho người và Cung hồ bảo này, tất cả phải tắm máu !

Cung hồ Quỷ Tẩu nghe vậy thì càng tức giận :

- Tiếp ! Đè chết hần cho ta...

Chính tại lúc lệnh vừa phát ra chưa hết, thì bỗng một tiếng thét dài, rồi một bóng người vọt vào động môn, người hiện chưởng tới nhằm trúng gã hán tử tay nắm dây xích.

"Bốp" một tiếng khô khốc, gã đại hán lĩnh trọn một chưởng chết không kịp ngáp.

Người kia liền nắm lấy dây xích dùng sức kéo mạnh một cái, đột nhiên "Rầm...." mấy tiếng vang lên, phiến đá trên đầu bọn Đồng Thiên Kỳ lập tức nâng cao lên một xích, vừa thấy thế Đồng Thiên Kỳ thở phào nhẹ cả người, chàng nghiêng đầu nhìn người yêu lúc này mặt mày bơ phờ, mày hoa ử rử gương cười ghé đầu nhìn lên chàng đã nhận ra vị cứu tinh kia chính là Toàn Phong Cái.

Lúc này Toàn Phong Cái tiếp tục kéo giây xích điều khiển phiến đá cao lên, đột nhiên một giọng như phèn la vỡ vang lên :

- Lão ăn mày, người dám đến phá đám !

Chỉ nghe bên ngoài tiếng chưởng phong chạm nhau âm âm, đủ biết Toàn Phong Cái đang đối địch. Chỉ nghe Toàn Phong Cái tức giận thét :

- Cút !

Bình... bình...

Đồng Thiên Kỳ đang lo không biết Toàn Phong Cái đối đầu với ai, nhưng cười thấy lối đánh cấp bách cũng đủ hiểu lão muốn chóng kết liễu đối phương để còn cứu lấy mình.

Sau mấy chưởng chỉ nghe một tiếng hét thảm, rồi chưởng phong im lặng, trên đầu đã thấy phiến đá tiếp tục được nâng lên.

Bỗng nghe tiếng cười gằn của Cung Hồ Quỷ Tẩu:

- Ăn mày già, lão phu không ngờ Toàn Phong Cái người lại tái xuất giang hồ, hần võ công tạo chỉ thâm hậu hơn năm xưa nhiều ?

Toàn Phong Cái cười ha hả :

- Quỷ Tẩu, người chớ lắm lời, muốn biết thì mau hạ thủ !

Cung Hồ Quỷ Tẩu "hừ" một tiếng nói :

- Vậy thì để ta thử xem xem !

Tiếp theo lời, lão vung chưởng đánh tới một chưởng thế như ba đào đại hải.

Toàn Phong Cái đành phải dương chưởng nghênh tiếp, sau mấy chiêu lão phải giữ vị trí thủ bộ sợi dây xích.

Nếu luận võ công thì Cung Hồ Quái Tẩu phải kém hơn Toàn Phong Cái một bậc có điều lúc này Toàn Phong Cái tinh thần không được tập trung vì đang lo cho bọn Đồng Thiên Kỳ, cho nên dễ mất tiên cơ.

Cung Hồ Quỷ Tẩu nắm được điểm này không bỏ lỡ thời cơ tấn công liên tục, một chưởng từ sau đánh tới khiến Toàn phong Cái đành phải quay người tiếp chiêu.

Sau một chưởng thứ ba, cả người Toàn Phong Cái bị đẩy lùi một trượng, nhưng Cung Hồ Quỷ Tẩu cũng bị đánh văng ngược về sau hai bước, lão ta cười ngất nham hiểm nói :

- Lão ăn mày hôi hám, ngày hôm nay ngươi phải trả giá !

Dứt lời lão hung mãnh vùng luôn song chưởng dồn hết thập thành công lực đánh tới.

Toàn Phong Cái lúc này trên người đã thọ thương, người còn đứng chưa vững thì đã thấy chưởng kinh đến ào ào, thoát xem có lẽ lão ta phải táng mạng dưới tay của Cung Hồ Quỷ Tẩu.

Chính tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên nghe một tiếng quát lớn :

- Lão tặc, chớ vội đắc ý !

Tiếng phát là chưởng tươi, Cung Hồ Quỷ Tẩu công địch đã gấp mà tự bảo toàn tính mạng lại gấp hơn, song chưởng đánh tới đành phải chuyển hướng vùng lên không trung nghênh tiếp.

"Bình, bình" hai tiếng, cả người Cung Hồ Quỷ Tẩu loạn choạng trụ không vững thoắt liền về sau mấy bước:

Người kia cũng nhân lúc ấy đáp xuống cách đối phương ngoài bảy xích.

Toàn Phong Cái ngạc nhiên không biết nhân vật nào xuất hiện kịp lúc cứu mình mà lại có võ công cao thâm như vậy khi vừa nhìn lại thì reo lên :

- Nhan đảo chủ...

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy thì giật mình không ngờ người vừa xuất hiện lại là đảo chủ Vạn Thánh Đảo, Nhan Kiếm Long.

Bấy giờ thấy Cung Hồ Quỷ Tẩu sấn lên mấy bước, thét lớn :

- Nhan đảo chủ, Cung Hồ bảo chúng ta với người có hiềm khích gì chứ ?

Nhan Kiếm Long "hừ" một tiếng lạnh lùng, nói:

- Nhưng ta với Nhật Nguyệt Bang thì có mối thù !

Cung hồ Quỷ Tẩu thét lớn :

- Nhan Kiếm Long, biết thức thời mới là tuấn kiệt, người chớ nên gây thêm cường địch.

Nhan Kiếm Long dứt khoát.

- Họ Bùi, chớ nhiều lời, lấy công phu một phen phân cao hạ !

Nói rồi lão quay nhìn Toàn Phong Cái tiếp :

- Lão hóa tử, nhanh đi cứu người, lão quỷ đầu này để ta thanh toán.

Toàn Phong Cái vội mừng nói :

- Vậy thì phiền đến Đảo chủ !

Dứt lời lão định chạy đến cứu bọn Đồng Thiên Kỳ tiếp.

Đột nhiên có tiếng quát lớn .:

- Lão ăn mày hôi hám, người chạy được à ?

Trong tiếng thét đã thấy hai bóng người tiếp nhau xuất hiện, đây chính là nhị Hộ pháp của Nhật Nguyệt Bang, niên kỷ đều trên dưới ngũ tuần.

Vừa vọt đến là liên tục ra chiêu vây lại tấn công Toàn Phong Cái, cả hai chiêu thức thâm hậu mà lại ăn ý với nhau, cho nên chưa đầy mười chiêu đã bức Toàn Phong Cái vào thế lúng túng.

Bên này vạn thánh Đảo chủ Nhan Kiếm Long và Cung Hồ Quỷ Tẩu tạo thành trận đấu khác, lần này thì Cung Hồ Quỷ Tẩu chiêu thức bí hiểm, dần dần bức thoái Nhan Kiếm Long.

Lúc này đám thuộc hạ Nhật nguyệt Bang đã vây lại khá đông, bao nhiêu cặp mắt chăm chú vào hai trận đấu, bọn chúng cảm thấy hứng khởi reo hò lên khi thấy thượng cấp của chúng đắc thủ. Toàn trường tựa hồ như quên mất Đồng Thiên Kỳ và Bạch Vân phụng đang bị giam khốn trong thạch tỉnh.

Khối đá giờ đây tuy đã được kéo lên cao, bọn Đồng Thiên Kỳ tuy không còn thống khổ như lúc nãy, thế nhưng nguy cơ khối cương thạch kia rơi xuống lúc nào cũng không thể lường trước được.

Vừa lúc ấy đột nhiên nghe Toàn Phong Cái rú dài một tiếng, liếc mắt qua khe hở chỉ thấy lão ta vừa trúng một chiêu của đối phương, miệng phún ra một bùm máu tươi.

Giọng một gã hộ pháp cười lên cuồng ngạo:

- Hắc hắc.. Toàn Phong Cái một đời vang thiên hạ, hôm nay cùng phải quy tiên!

Vừa dứt lời gã vung chưởng lên định tấn công. Vạn Thánh đảo chủ Nhan Kiếm Long đang đánh nhau thấy Toàn phong Cái gặp nguy thì la lớn :

- Tư ư Không huynh đệ, mau ra tay !

Lập tức nghe đúng tiếng của Tà Bốc Tư Không Linh vọng lại :

- Ta đến đây !

Tiếng chưa dứt đã thấy bóng Tư Không Linh lướt đến nhanh như chớp.

Gã hộ pháp thứ hai thấy có kẻ nhảy vào vòng chiến thì hét lớn một tiếng lao ra chặn lại, thế nhưng đúng lúc ấy thì từ phía sau Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu xuất hiện, một chuồng ập đến đúng thượng bộ của gã ta.

"Bình" một tiếng gã Hộ pháp tợ hồ như không ngờ còn có người tập hậu, "á..." lên một tiếng, cả người văng ập xuống đất, máu học ra đầy miệng. Toàn Phong Cái kể như được cứu thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Cung Hồ Quỷ tẩu thấy vậy thì tức giận tím gan, nghiêng răng hạ lệnh :

- Thập Nhị phân đàn chủ !

- Có chúng đệ tử !

Cung Hồ Quỷ Tẩu tợ hồ như điểm tướng duyệt binh, lớn giọng quát :

- Nhị tôn giá, Tứ đại hộ pháp, mọi người cùng nhất tề xông lên, quyết không để một tên nào thoát khỏi Cung Hồ bảo này !

Quần ma đồng thanh "dạ " ran một tiếng, Cung Hồ quỷ tẩu gầm lên :

- Sát!

Bấy giờ quần ma toàn bộ ra tay...

Nên biết cũng tại vào lúc này, từ một chân vách núi khác trên Cung hồ bảo xuất hiện ba bóng người một nam hai nữ. Bọn họ chính là "Thập điện truy hồn y" và Hoa Ngọc Phụng, Mai Phụng Linh

Trên trường đấu, Cung Hồ Quỷ Tẩu vòng tay quan sát với nụ cười đắc chí trên môi, một lúc lão ta bỗng như sực nhớ đến Đồng Thiên Kỳ còn đang bị nhốt trong thạch tỉnh, ánh mắt lóe lên tia nhìn độc ác. hấn thấp giọng hạ lệnh:

- Mau điều khiển cho tám cương thạch rơi xuống đè chết Đồng Thiên Kỳ đi !

Lãnh Diện Thần Hồ, một trong Nhị tôn giả ứng thanh nói :

- Bảo chủ yên tâm, chuyện này cứ để cho tôi !

Dứt lời lập tức tung người nhảy vọt đến bên sợi dây xích.

Tay lão còn chưa kịp nắm lấy sợi xích, bỗng hai bóng người một lão một thiếu như trên trời rơi xuống, lão nhân chính là "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh, thiếu niên chính là tiểu hành khất.

Tiểu hành khát vừa xuất hiện trước tiên, bắt gặp sủ phụ của mình nằm trên đất liền bước tuổi gào lên hỏi:

- Lão gia gia, sao lại nằm vậy ?

Bên kia Thạch Tùng Linh đã đến trước mặt Lãnh Diện Thần, cười gằn :

- Tiểu cầu, người muốn chết !

Lời xuất là chưởng tới, Lãnh Diện Thần không ngờ trong động còn có người khác, khi quay người lại thì đã thấy chưởng phong như cuồng mãnh đến trước ngực, đành miễn cưỡng giơ song chưởng lên nghênh tiếp. Một chưởng của "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh thực ít có người đỡ nổi chứ đừng nói đến một gã tôn giả. Lãnh Diện Thần còn chưa kịp định thần thì một chưởng đã đến trước ngực, chỉ kịp vung chưởng lên, nhưng "bình" một tiếng, cả người đã như quả cầu lăn nhào về sau mấy vòng.

Địa Sát Lệnh chủ xưa nay có tiếng ra tay tàn độc, đối phương chưa kịp đứng lên đã phải nhận tiếp của lão một chưởng thứ hai, lần này cả người Lãnh Diện Thần tung lên cao với vòi máu tươi xối xả, rơi bịch trên đất hồn quy chín suối.

Địa Sát Lệnh chủ đắc thủ, vừa nhảy đến bên giây xích, nhưng lập tức bị Cung Hồ Quỷ Tẩu cản lại thét lớn:

- Thạch Tùng Linh, người mà cũng chen chân vào vũng trọc thủy này ?

Địa Sát Lệnh chủ đảo mắt nhìn quanh toàn trường một vòng, trầm giọng hỏi :

- Tại sao lại không được chứ ?

Cung Hồ Quỷ Tẩu nói :

- Người chẳng lẽ đổi quan niệm trước đây, quên rằng đất ở trên trời ?

Địa Sát lệnh chủ hiểu ra, cười ha hả nói:

- Đã thay đổi rồi, trời mãi vẫn là ở trên đất chứ !

- Hừ, theo lão phu thấy, tốt nhất người nên rời khỏi đây.

- Ha ha ha... Vậy mà bốn lệnh chủ lại nghĩ người cần phải chết.

Cung Hồ Quỷ Tẩu "hừ" một tiếng đầy tức giận :

- Lão phu xưa nay không nói hai lời !

Địa Sát Lệnh chủ lại cười lên kha kha :

- Bốn Lệnh chủ ngôn xuất như sơn !

- o O o -